

далъ Огнянова, и той е виновникътъ на толкова нещастия! каза студентътъ.

Очитѣ му свѣтѣхъ, като два въглена сега, и той ги впери въпросително въ Огнянова.

— Не е, не е Стефчовъ, — Мунчо е, възразихъ всичкитѣ.

— Лъжете се страшно, господа! и студентътъ, като скочи правъ, изложи имъ съ развълнуванъ гласъ откритието, което бѣ направилъ случайно. Той подкрѣпи думитѣ си съ неопровержими доказателства.

Сега всички пламнахъ отъ необузданъ гнѣвъ. Сърдита викове и псувни се раздадохъ. Стефчовото було бѣ свалено.

Огняновъ се наведе съ бурни бръчки по челото:

— Право имаше Бенковски, дѣто казваше, че сме баби.

— Ето и тая вечеръ ни е шпиониралъ!

— Коѣ знае какво ни се върти надъ главата.

— Ний дѣйствиуваме така открито, и така се разгашихме, щото ме е страхъ, каза Франговъ.

— Огняновъ, кажи своето мнѣние! обърна се Соколовъ.

Огняновъ, на минута унесенъ въ пѣкакви размисления, трѣпна, на каза:

— Моето мнѣние е, че направихме голѣма будалащина, дѣто още на врѣмето не отнехме на Стефчова възможността да чини прѣдательства.

— Чрѣзъ какъвъ начинъ можаме да сторимъ това? попита пощъ Димо.

— Чрѣзъ унищожение — смрътъ.

— И революционниятъ уставъ само такова наказание прѣдвижда, забѣлѣжи Поповъ.

Въцари се мълчание.

— Господа! Азъ прѣдлагамъ услугитѣ си, да убия тие дни Стефчова! извика студентътъ.

Сички изгледахъ зачудено Кандова.

— Кандовъ! Ти бързашъ! Стефчовъ е мой, други пѣма право! извика докторътъ. Очитѣ му горѣхъ отъ дива злоба.